

LAZARIÁNSKÝ REUNION

ČLENŮ VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO V ČESKÉ REPUBLICE ★ ★ ★ 3/2011

Vážení spolubratři a setry, milí přátelé,

když jsem obdržel žádost o duchovní slovo do našeho Reunionu, rozvažoval jsem, jaký úryvek Písma sv. vybrat a o co z duchovního života se mám s vámi podělit... A tak jsem uvažoval nad vším, „co mi Pán učinil.“

Před rokem, o svátku svatého knížete a mučedníka Václava, jsem na jeho mučedništi a u jeho hrobu ve staroboleslavské basilice přijal diaconát. Po roce služby mi bylo uděleno Kristovo kněžství, opět o svátku sv. Václava, ve chrámu sv. Václava v Litoměřicích. A v neděli na to, jsem sloužil svou první samostatnou svatou liturgií.

Tato neděle je označena názvem „O svěřených hřivnách“, neboť se k ní váží následující dva úryvky z Písma. První je vzat ze druhého listu apoštola Pavla do Korinta (2Kor 6/1-10), druhý pak z Matoušova evangelia (Mt 25/14-30). A to je přece velký námět pro duchovní slovo.

Všichni chceme být považováni svou rodinou, svými přáteli a vůbec vším okolím, za člověka slušného, dobrého a věrného. Je to samozřejmé. A snažíme se, abychom takoví byli i před Pánem: dobří a věrní. Ale jen my sami (a Pán) známe skutečný stav. Ne podle našich slov, podle vystupování, podle oděvu, ale podle svého skutečného vnitřního smýšlení. Sobě samým totiž lhát nemůžeme. Kdyby tomu tak nebylo, je zcela jisté, že bychom se potýkali s některou z psychiatrických diagnóz.

V uvedeném úryvku Matoušova evangelia „O svěřených hřivnách“ se poznává valná většina lidí. Jeden služebník svému pánu přináší užitek větší, druhý menší (přesto však oba stoprocentní) a ten třetí, ten se s hřivnami svého mocného a tvrdého pána podnikat obával, snad aby neprodělal, a tak svěřené peníze schoval. A později pánu vrací všechno, ale jen to, co dříve obdržel. Přesto, že svého pána neokradl, je označen za služebníka špatného, líného, neužitečného a v celém kontextu za nevěrného! A z přítomnosti pána je odstraněn a vyhozen. A vrácená suma je přidána prvnímu, jako odměna za jeho práci. Jakým tedy služebníkem jsem podle tohoto úryvku (měřítko) já? Jakým služebníkem jsi ty? Pán totiž očekává nějaký užitek, zisk. Přináším já svému Pánu nějaký užitek a zisk? Vždyť je tolik hřiven, které mi svěřil. A mějme se na pozor! Často si hřivnu omezujeme na pouhý talent. Přesto, že hřivna a talent spolu souvisí, zde je onou hřivnou myšlen spíše jakýkoliv, veškerý, mně samému svěřený dar. Dar? Ano, především můj život (duše), má rodina (partner, děti, příbuzní), má práce (povolání, činnosti), přátelé, bližní... A můžeme zamířit i šířeji: církev, náš řád, společnost, příroda, svět... Jsem v těchto Pánem mi svěřených darech vůbec nějak (pocitivě) užitečný, prospěšný? Ne sobě, ale Jemu a druhým? Nemohl bych snad i já sám sebe nazvat špatným a líným? Jakou mám vlastně omluvu? V celém evangeliu totiž není ani zmínka o tom, jak měli služebníci našlapaný svůj denní program, jak velké a potřebné měli rodiny, jaké nemoci je snad trápili, jakým vzděláním a schopnostmi oplývali a jak na to všechno měli zoufale málo času... To vše by jejich pána snad ani nezajímalo. Jednou dal a teď vyžaduje. Co tedy s tím vším? Jak v tom obstát se ctí?

Jak být služebníkem dobrým a věrným? Radu nám dává apoštol Pavel ve svém napomenutí (jehož si nyní dovoluji parafrázovat): Aby vám tato služba (u tak mocného pána) nepřinesla potupu, nebuďte nikomu příčinou k pohoršení (tj. chovej se slušně). A za všech okolností vystupujte jako služebníci (tj. chovej pokorně). A jak toho dosáhnout? Jedině vytrvalostí! Vytrvalostí v poctivém životě, vytrvalostí v poctivé práci, službě, i při úzkosti, nemoci a starostech. V tom všem vytrvejte a zachovejte se bezúhonnost. Tehdy budete posilováni samým Pánem (Duchem svatým), a podpořeni svými přáteli (vzájemnou nepředstíranou láskou), tedy Boží mocí. Jen tak budete vyzbrojeni k obraně i k útoku. A tedy, zachováme-li toto vše, pak si nic nedělejme z toho, že snad máme moc a že jsme slavní, či že nás postihla pohana, nebo že někdo ničí naši pověst a říká o nás všechno zlé. I kdybychom snad takoví byli shledáni, a neměli bychom vůbec nic, přece nám tehdy patří vše.

Milí přátelé, jistě cítíme, že oním „vše“ rozumí svatý Pavel Krista a život s ním. Žijeme-li totiž před Kristem a před sebou samými v pravdě, nic nám skutečně neškodí. A protože máme Jeho, máme vše potřebné.

Svěřené hřivny neseme všichni a nikdo z nás nechce být služebníkem špatným. Přijměme tedy za své ono Pavlovo vybidnutí a jednejme tak, abychom obstáli. To přejí sobě i vám. Z celého srdce. Kdykoliv se rozhodneme jít a konat, mějme na paměti slova naší lazarské modlitby: „Pane, dovol, abychom ti směli sloužit.“ Mysleme na to, že modlitba má předcházet naše konání. A zvláště tato prosba o Jeho dovolení (tj. požehnání), protože bez něj se nám svěřená služba nikdy nebude dařit a onu hřivnu sami nikdy nezúročíme.

Váš otec Miroslav

INSTALACE VELKOPŘEVORA NAŠEHO ŘÁDU

V nizozemském Maastrichtu se 2. července konala při příležitosti investitury velká slavnost. Náš velmistr J. E. Don Carlos Gereda y Borbón, vévoda z Almazánu, instaloval do úřadu velkopřevora Řádu J. E. Dr. Rona Hendrikse. Instalaci předcházela investitura Velkobailiviku Nizozemí, při níž se Ron Hendriks vzdal své funkce velkobailiva a byl jmenován jeho nástupce. Stal se jím chev. Frank Poot. Velmistr také jmenoval nové velitele komend, v obou případech dámy. Poté byl zahájen slavnostní ceremoniál instalace velkopřevora. Dr. Hendriks pronesl přísahu a velmistr jej prohlásil právoplatným velkopřevorem. Zároveň mu předal řádový meč jako symbol práva a spravedlnosti s přáním, aby řídil Řád nestranně, poctivě a čestně. Do jeho rukou vložil i řádový prapor s přáním, aby pod ním shromáždil všechny, kdož jsou příkladem rytířských ctností. Chev. Hub Beuken, zastupující bailiv, pronesl laudatio a sbor zazpíval chorál Svaté město Jeruzalém. Všichni přítomní šéfové jurisdikcí, a bylo jich 27, přijeli i zástupci Afriky a Ameriky,

novému velkopřevorovi Řádu poblahopřáli a slíbili mu v jeho těžké řádové službě podporu.

Nový nizozemský bailiv je velmi mladý, má za sebou teprve třicítku. Stejně jako chev. Thomas Piontek, KCLJ-J, který byl jmeno-

ván zástupcem vice-velkokancléře (finance) a chev. Stephan Henhagl, KCLJ-J, zástupce delegáta velmistra pro Evropu. Připravuje se tak postupné omlazení vedoucích činitelů Řádu.

Aleš Bluma, GCLJ

SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ S KNĚŽSKÝM SVĚCENÍM V LITOMĚŘICÍCH

28. září, slavnost svatého Václava, je již řadu let státním svátkem. Pro většinu obyvatel tohoto státu je to vítaný den pracovního volna. Pro pravoslavný chrám svatého Václava v Litoměřicích je to chrámový svátek. A díky našemu řádovému kaplanovi otci Markovi, duchovnímu správci tohoto kostela, se tento den stal v posledních několika letech tradičně i naší řádovou poutí. Letos byla litoměřická svatováclavská pouť obzvláště významná jak pro náš Řád, tak především pro našeho dlouholetého člena, chev. mgr. Miroslava J. Šantina, KCLJ. Při archijerejské liturgii přijal otec Miroslav, dosud diákon, z rukou Jeho Blaženosti metropolitou vladyky Kryštofa, arcibiskupa pražského, kněžské svěcení. Chrám byl zcela zaplněn jak farníky z Litoměřic a Roudnice (budoucí farnosti otce Miroslava), tak četnými hosty z řad příbuzenstva a přátel novokněze. Po vkládání rukou byl novokněz oblečen do kněžských rouch. Poté koncelebroval svatou liturgii spolu s metropolitou, archimandritou Markem a s celou řadou kněží. Na závěr udělil otec

Mirek každému z přítomných novokněžské požehnání. Po liturgii vladyka osobně pozdravil maminku novokněze a poděkoval jí, že vychovala Mirka pro kněžskou službu. Následoval slavnostní oběd v nedaleké restauraci Koliba. Otec Miroslav bude

duchovním správcem nově vzniklé pravoslavné obce v Roudnici nad Labem při kapli sv. Josefa. Blahopřejeme a vyprošujeme mu k této službě Boží požehnání a dary Ducha svatého.

V. N.

OPATSKÁ BENEDIKCE U KŘÍŽOVNÍKŮ

14. září, v den svátku Povýšení svatého Kříže, se naše řádová delegace na pozvání Rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou zúčastnila slavnosti opatské benedikce nového křižovníckého velmistra a generála. Stal se jím P. PharmDr. Josef Šedivý, O.Cr., dosavadní farář ve Věteřově na Slovácku. Při slavné mši svaté ji přijal z rukou J. E. mons. Dominika Duky, arcibiskupa pražského, v křižovníckém řádovém kostele sv. Františka v Praze. Mši svatou koncebrovalo s pražským arcibiskupem několik biskupů, opati, vyšší řeholní představení a početný klérus. Chrám byl zcela zaplněn řeholníky a řeholnicemi, zástupci rytířských řádů a početnou veřejností, včetně bývalých velmistrových farníků ze Slovácka, z nichž mnozí přišli ve slováckých krojích. Ti, kdo se nedostali do kostela, se shromáždili na nádvoří kláštera, kde byla slavnost reprodukována na velkoplošných obrazovkách. Po bohoslužbě následovalo bohaté pohoštění v prostorách kláštera a na nádvoří. Křižovníkům děkujeme za pozvání a novému velmistrovi vyprošujeme dary Ducha svatého.

V. N.

ZNOVUZROZENÝ ŠVÝCARSKÝ BAILIVIK

Situace našeho řádu ve Švýcarsku byla dlouhou dobu složitá. Působení disidentů dlouho komplikovalo činnost švýcarské jurisdikce. Postupně se dařilo činnost bailiviku zkonsolidovat a tak po mnoha letech bylo možno opět přijmout nové členy Řádu. Stalo se tak 24. září v klášteře v Kappel am Albis. Klášter byl založen v roce 1185. Bohatě se rozvíjel až do reformace, kdy se okolí kláštera stalo dějištěm dvou tzv. kappelských válek, jejichž historii zná každý švýcarský školák. V první kappelské válce totiž nakonec k boji mezi katolíky a protestanty vůbec nedošlo a na důkaz smíru obě

válčí strany pojedly kappelskou mléčnou polévku. Klášter přešel do vlastnictví evangelické reformované církve, v jejichž rukou je dodnes. A dodnes se tam servíruje i ona slavná mléčná polévka.

Před dvěma lety se švýcarská jurisdikce obrátila na českého velkobailiva, zda by bylo možné, aby člen české komendy sv. Anežky České, otec ThDr. Petr Jan Vinš, AChLJ, který v té době připravoval svůj doktorát teologie na bernské univerzitě, sloužil zatím jako kaplan švýcarské jurisdikce. Velkobailiv J. E. prof. Bluma, GCLJ, samozřejmě s radostí tuto prosbu vyplnil.

Proto také otec Vinš při první investituře znovuzrozené jurisdikce sloužil mši svatou, při níž byli přijati noví členové a jmenován bailiv a kancléř jurisdikce. Kromě české delegace se investiturou jako delegát velmistra zúčastnil chev. Stephan Henhapl, KCLJ-J, komandér velmistrový osobní velkokomendy z Boigny chev. Romain Bour, KCLJ s francouzskou delegací a spolubratři ze Švédska a Rakouska. Před švýcarským bailivikem je mnoho práce, ale hlavní je, že sjednocený Řád znovu ve Švýcarsku žije. Ivan Medek, KLJ, CMLJ

ŘÁDOVÝ DEN V JIČÍNĚ

V pořadí jedenáctý ročník ekumenického festivalu v Jičíně, který se konal druhý říjnový víkend, patřil řádovému dni komedy sv. Zdislavy Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. V sobotu ráno otevřel své dveře kostel sv. Ignáce a očekával první spolubratry a návštěvníky z řad veřejnosti. Mezi prvními vzácnými hosty jsem přivítal bratra biskupa královéhradecké diecéze Církve československé husitské Štěpána Kláska s jičínským farářem téže církve Mgr. Vladimírem Hrabou. Následoval příjezd velkobailiva chev. prof. Dr. Aleše Blumy, DSM, GCLJ, římskokatolického královéhradeckého generálního vikáře Mons. Josefa Sochy v doprovodu domácího arciděkana P. Mgr. Pavla Jandejska, vojenského kaplana a duchovního českobratrské církve evangelické, por. Mgr. Jiřího Zedníčka, pastora Křesťanského společenství Petra Rýgla. Za chvíli doplnili naše řady veliteli komendy chev. Dr. Augustin Karel Andrlé von Saylor, KLJ-J, se spolubratry cfr. Ing. Martinem Kadrmanem, OLJ, cfr. Richardem Hoškem,

MLJ, a našim řádovým kaplanem P. Mgr. Janem Kunertem, CHLJ. Velkou radostí a sluncem v tak chladném ránu pro mne bylo, že po dráze dorazil z Přerova věčný poutník

cfr. František Adamík, OLJ. V deset hodin dopoledne začala slavnostní ekumenická bohoslužba. O hudební a pěvecký doprovod se postarali jičíňští Literáci, Jana Kracík

a Jarmila Vávrová pod vedením muzikologa, multi-instrumentalisty a odborníka na starou hudbu Michaela Pospíšila. Z promluvy biskupa Štěpána Kláska mě upoutala jedna rada, která směřovala nejen do předních lavic naší komendy: „Není důležité toho dělat mnoho, ale dělat to z lásky.“ Při sestavování liturgie k této příležitosti jsem pamatoval také na spolubratry, kteří četli přímluvné modlitby za doprovodu harfy. Na závěr bohoslužby jsme si společně zazpívali řádovou hymnu. Po bohoslužbě jsme se sešli k obědu v hotelu Jičín u dělové koule. Ani při této příležitosti spolubratři nezapomněli na křesťanské zásady a hrdě začali objednávat laskominy z biblických zvířecích postav jako např. candáta či jehněčí kolínka. Při tomto Agapé spolubratr velkobaili představil náš řád zúčastněným hostům. Dobrou náladu posílili i další stolovníci. Ve čtrnáct hodin v Porotním sále jičínského zámku řádový den pokračoval besedou na téma „Církev, víra, služba lásky.“ Moderátorem tohoto setkání se s nasazením sobě vlastním zhostil nový vedoucí odboru sociálních věcí na krajském úřadě v Hradci Králové Ing. Jiří Vitvar. Na tuto besedu se dostavil i vedoucí Společnosti pomocníků Řádu sv. Lazara, spolubratr chev. Petr Jílek, KCLJ, KMLJ. Bylo zajímavé poslouchat, jak příslušníky jednotlivých církví jejich víra přivádí ke službě lásky. Pohovořili vojenský kaplan Jiří Zedníček o jeho práci v zahraničních misích, Jana Sieberová z OS Duha o nejen jejím nasazení v hořické domácí hospicové péči, biskup Štěpán Klásek se podělil o zážitky ve službě vedení diecéze. Zaujaly též niterné duchovní postřehy pastora Petra Rýgla a samozřejmě postřehy ze života našeho řádu v podání velkobailiho chev. Aleše Blumy. Z tohoto krásného setkání mohl posluchač pocítit, že podstatou jejich svědectví je Kristus sám. Děkuji Bohu, že řád zůstal ekumenický. I Kristem chtěná jednota potřebuje v našem lidském společenství ochranu, patřící jistě mezi rytířské ctnosti. Řádový den však zdaleka neskončil tímto sdílením. Pokračoval v sedmáct hodin v kostele sv. Ignáce usebráním při hudbě starých mistrů varhanního tria Martina

Strejce, Petra Strejce a Heleny Spudilové. Jako poděkování za krásný zážitek jsem předal účinkujícím za jičínskou farnost a komendu květiny. Řádový den jsme ukončili ve dvacet hodin společnou modlitbou v podobě zhudebněných biblických veršů se zpěvy z Taizé, kterou zajistily paní učitelky z jičínské ZUŠ Marie Stříbrná a Jana Kracík

v prostorách jičínského zámku. Byl to ten nejlepší způsob, jak poděkovat Pánu za tak krásný den. Rád bych poděkoval bratřím duchovním, hudebníkům a všem kdo se na tomto setkání podíleli.

David Kracík, MLJ
Předseda OS Zebín a správce ekumenické kaple na Zebíně

INVESTITURA MORAVSKOSLEZSKÉHO BAILIVIKU V PROSTĚJOVĚ

Po několika letech se konala další investitura v rámci Moravskoslezského bailiviku. Původně měla investitura proběhnout již 4. září 2011 ve Slavkově u Brna. Vzhledem k tomu, že se v tento den připomínalo desáté výročí úmrtí našeho bývalého člena ing. Jana Špatného, KLJ, rozhodl J.E. bailiv PhDr. Jiří Pořízka BSc., GCLJ, o přesunutí investitury do Prostějova. Přípravy celé náročné akce se ujal Miroslav Pišťák, MMLJ, Luděk Korpa, SChLJ, a Marek

Vařeka. Velký dík na tomto místě náleží za vynikající organizaci Ludkovi Korpovi, SChLJ, a bailimu PhDr. Jiřímu Pořízkovi, BSc., GCLJ. Prostějov byl zvolen záměrně za místo investitury, protože všichni postulanti pocházejí z Prostějova nebo jeho blízkého okolí. Navíc člen řádu Miroslav Pišťák, MMLJ, je starostou města a vyšel nám vstříc.

8. října 2011 se ve 14.00 konala v kostele Povýšení sv. Kříže v Prostějově investitura

nových členů Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. Ekumenickou bohoslužbu vedl P. Mgr. Dan Žůrek, SDB, Rev. Jaroslav Kratka, SChLJ, a Luděk Korpa, SChLJ. Nově byli do řádu přijati: Růžena Zajícová, MLJ, Emilie Studená, MLJ, a PhDr. Marek Vařeka, Ph.D., OLJ. Výše zmínění postulanti prokázali v době svého dvouletého postulátu schopnost se aktivně podílet na chodu řádu a plnili svědomitě zadané úkoly k blahu řádu. Mimo

nové členy byla oceněna za svůj dlouholetý přínos pro řád paní Eva Suchánková, která dostala Čestný kříž Lazariánského servisu. Dále byl povýšen bratr Lubomír Studený, OLJ, bratr Libor Gašparovič, OLJ, Miroslav Pišťák, MMLJ, CLJ, a Karel Valter, ChLJ. Plášť dostala i dlouholetá členka řádu Lenka Korpová, MLJ, a její manžel Luďek Korpa,

SChLJ, dostal dekret ke své hodnosti. Velkobailivik České republiky zastupoval chev. MUDr. Vladimír Němec, KCLJ.

Po skončení investitury proběhl společný podvečer v Červeném salonku Národního domu, kde bylo čtení z duchovní knihy Jeana Giona „Muž, který sázal stromy“ v podání ředitele prostějovské knihovny

Aleše Procházky, s houslovým doprovodem. Pak následovalo pohoštění v přátelské atmosféře, při níž docházelo k čilé komunikaci mezi členy řádu. Celodenní setkání bylo ukončeno v 19.00 hodin.

PhDr. Marek Vařeka, PhD, OLJ
Mgr. Luďek Korpa, SChLJ

Bailiv PhDr. Jří Pořízka, GCLJ, s řádovými kaplany Luďkem Korpou a Jaroslavem Kratkou při investituře v Prostějově.

SLAVNOSTNÍ INVESTITURA SLOVENSKÉHO VELKOPŘEVORSTVÍ V BRATISLAVĚ

Ve dnech 6.–8. května 2011 proběhly v Bratislavě Dny svatého Lazara. V sobotu 7. května konala se ve františkánském kostele, nejstarším kostelem v Bratislavě, slavnostní mše svatá spojená s investiturou. Úvodní řeč přednesl rektor františkánského kostela Pater Ing. Juraj Mihály, hlavním celebrantem byl Pater Jakub Rafael Patay, ChLJ. Investituru vedl velkopřevor dr. Wolfgang Breitalher, GCLJ, za asistence kancléře kapitána Stanislava Holáka, KCLJ, a maršála ing. Juraje Schwarze, CLJ. Po investituře uvedl velkopřevor Slovenského velkopřevorství eparchu Milana Sásika do úřadu církevního rytíře velkého kříže, což je velmi důležitý krok pro spolupráci řecko-katolické církve se Slovenským velkopřevorstvím a s celým Řádem sv. Lazara. Jeho Blaženost eparcha Milan Sásik hovoří dokonalou češtinou, poněvadž ve své diecézi měl na Ukrajině mezi věřícími skupinu Čechů, kvůli kterým bezchybně

zvládl náš jazyk. Slavnostní mše svatá a investitury se zúčastnila velkopřevorka z Francie, vévodkyně de Brissac, DGCLJ, která byla pověřena zastupováním J.E. velmistra dona Carlose Geredy y de Bourbon, markýze z Almazánu, dále J.E. velkopřevorka Maďarska Eva Countess Nyary, DGCLJ, J.E. velkopřevor Polska dr. Julius Dutka, GCLJ, J.E. Statthalter z Velkopřevorství Rakouska, mag. Robert Rintersbacher, GCLJ a J.E. emeritní velkopřevor Českého velkopřevorství doc. MUDr. Zdeněk M. Trefný, KCLJ, GCMLJ. Mezi dalšími hosty byli představitelé Řádu německých rytířů, prezident tradičních evropských vojenských sil a velmistr vojenského řádu z Rakouska s delegací.

Po slavnostní mši svaté a investituře následovala recepce na nádvoří kláštera, která umožnila volné rozhovory mezi přítomnými. Velmi cenné byly rozhovory a informace, které poskytla vévodkyně de Brissac

a vrcholní představitelé jednotlivých jurisdikcí nám nejbližších zemí.

Na závěr se konala galavečeře v rekonstruovaném refektáři Františkánského kláštera. Všichni členové řádu i hosté ze Slovenska i ze zahraničí velmi oceňovali rytířský postoj a ducha služby investitury. Všichni velmi ocenili vzájemné setkání v rámci střední Evropy a vyjádřili upřímné přání a naději, že Velkopřevorství na Slovensku jako slovenská jurisdikce sjednoceného řádu bude dále pokračovat po té úspěšné cestě, kterou touto investiturou započala.

Doc. MUDr. Zdeněk M. Trefný,
KCLJ, GCMLJ

Poznámka redakce: Naším přáním je, aby se stávající řádové jurisdikce na Slovensku, velkopřevorství a velkobailivik, brzy dohodly na úplném sjednocení. Mysleme na to v modlitbách.

Když jsem se dozvěděl, že ve Skopji proběhne 9. září mezinárodní řádová investitura s ustanovením makedonské národní řádové jurisdikce, vzal jsem to jako výzvu. Mám rád Balkán, mnohá jeho místa jsem v posledních letech procestoval, rád se do tohoto koutu Evropy vracím. Pak mě velkoi-baili informoval, že Makedonci prosí, zda můžeme přivést řádový procesní kříž, protože makedonští spolubratři žádný takový kříž nemají. Náš kříž se ale pro neskladnost nedá dost dobře vzít do letadla. Slíbil jsem, že kříž dovezu autem.

Ve středu 7. září jsem dojel vyzvednout náš kříž. Hned na místě jsem zjistil, že rozměrná kazeta s křížem se nevejde do zavazadlového prostoru. Naštěstí se jí podařilo umístit do prostoru zadních sedadel.

Z Prahy vyjždím ve čtvrtek 8. září kolem poledne. Ačkoliv mi GPS navigace nabízí trasu přes Bratislavu a Budapešť, volím raději osvědčený směr Brno – Vídeň – Graz – Maribor – Zagreb – Beograd. Je to o něco delší, ale většina cesty vede po dálnici. A navíc tuto trasu důvěrně znám.

Cesta probíhá bez komplikací. Několik krátkých zastávek na kávu, jedna delší pauza kdesi mezi Zagrebem a Beogradem, když mě přemohl spánek. Komplikace nastávají kolem Beogradu. Budují tam okruh, provoz je veden beznadějně ucpanými místními komunikacemi přes různé vesničky. Nabírám více než dvouhodinové zpoždění. Konečně se dostávám na dálnici, ale Skopje je ještě daleko. Je 13 hodin a investitura začíná v 16 hodin. Jedu, co to dá. Ručička tachometru kmitá nad číslem 160. Srbští policisté asi naštěstí mají siestu, provoz není velký a na hranici se nečeká. Za jízdy se holím a trochu upravuji svůj zevnějšek. V pátek kolem půl čtvrté jsem ve Skopji. Zbývá mi nalézt kostel Nejsvětějšího Srdce Páně. Skopje sice nemá parametry evropského velkoměsta, ale také to není žádná vesnice. Volám prof. Blumovi. Orientačním bodem je prý výšková budova s makedonskou vlajkou. Rozhlížím se a vidím asi 3 takové budovy, každou jinde. Jedu k té nejbližší, cestou se vyptávám kolemjdoucích na katolický kostel. Konečně zastavuji na nádvoří před chrámem. Je to betonová novostavba s netradiční zvonící. Je něco po 16. hodině, investitura už začala. Tak, jak jsem, předávám kříž velkobailimu a vracím se do auta, abych se převlékl do slavnostní uniformy. Upocený, neupravený, ale šťastný, že jsem na místě.

V uniformě a plášti jdu kdo kostela a nenápadně se zařazuji mezi přítomné. Teplota se pohybuje kolem 30 stupňů. Slavnost má velkolepý ráz. Její mimořádnost dokresluje přítomnost velmistra a velkopřevora Řádu. Přesto lze v jejím průběhu postřehnout

chaotické momenty. Jsme přece na Balkáně. Velmistr slavnostně vyhlašuje makedonskou jurisdikci za velkopřevorství a jmenuje prof. Lazarova jeho velkopřevorem. Ten z rukou velkopřevora Řádu přebírá prapor a meč jurisdikce. Je přijato 12 nových členů,

další jsou povyšováni. Slavnost končí a přítomní se řadí do průvodu. Jsem vyzván, abych se s naším křížem postavil do jeho čela. To jsem nečekal... Činím tak v rozpácích, propocený, bez povinných bílých rukavic (nemá je tu nikdo). Vycházíme z chrámu a nastává obvyklé fotografování a neformální rozhovory.

Po investituře se rychle loučím a po krátké procházce opouštím Skopji. Mým cílem je jadranské pobřeží v Černé Hoře, kde si chci krátce odpočinout. Vydávám se směrem na Tetovo a Ohrid. Za Skopji krátce zastavuji na večeri. Dálnice brzy končí a dále cestuji klikatými silnicemi hornatým terénem. Kdesi v lese potkávám obrovskou kočku s kotětem. Dochází mi, že je to rysí samice s mládětem. Za Ohridem přejíždím albánskou hranici. Následuje dlouhá cesta úzkými serpentínami v albánských horách. Přes silnici každou chvíli přebíhají smečky zdivočelých psů. Někteří z nich jsou agresivní a dorážejí na auto. Nevím, jak by se chovali, kdybych zastavil. Uprostřed noci jsem konečně v Tiraně. V centru velkoměsta jsou široké bulváry, lemované budovami ve stalinském slohu. Socialistický realismus kontrastuje se stovkami světelných reklam takřka všech firem světových jmen. Krátce se procházím nočním městem a po nepříjemném bloudění konečně najíždím na výpadovku na Skaddar. Nad ránem mě přemáhá spánek a musím zasta-

vit. Po nedlouhém odpočinku pokračuji v cestě přes Skaddar, nad nímž se tyčí majestátní hrad, k černohorské hranici, kde mě překvapuje dlouhá fronta aut. Nevím, kam tolik lidí v sobotu ráno cestuje. Čekání nám zpestruje početná tlupa nápadně oblečených „nepřízřusobivých občánek“. Obléhají stojící auta a neomaléň loudí a žebrají. Některé se snaží vniknout do vozů. To vše za tolerantního přihlížení přítomných policistů. Jedinou obranou je zavřít se v autě a zatáhnout všechna okénka. Slunce stoupá po obloze a auto se rychle mění v stounu. Po více než hodinovém čekání projíždím pasovou kontrolou a pak už rychle mířím k mým přátelům do Buljarice, poklidného letoviska na jadranském břehu. Vítají mě nezbytnou rakií. Ubytování není problém, je po sezóně. Většinu soboty pak na prohrátých kamenech pláže doháním spánkový deficit. Následují chvíle odpočinku s koupáním, procházkami po okolí, návštěvami známých i s nedělní bohoslužbou v nedalekém monastýru.

V pondělí odpoledne se podél Jadranu vydávám na cestu domů. Musím být ve středu ráno v práci a odpoledne na opatské benedikci u Křížovníků. Ohlížím se na Sveti Stefan, trajektem překonám Kotorský záliv, míjím překrásný Dubrovnik, přejíždím Neretvu a pak už mě čeká dálnice až domů. Pozdě v noci jsem na chorvatsko-slovenské hranici. Tady upoutám pozornost slovinského celníka. Prohledává celé auto, nechává mě vyložit zavazadla. Dochází mi, že jsem na hranici Evropské unie. Sám řidič v autě, v pase razítka Makedonie a Albánie. Balkánská drogová cesta. Celník je nepříjemný a komisní. Je mi trochu úzko, protože mám ve voze 4 láhve pálenky. Úředník objevuje za sedadly kazetu s naším řádovým křížem a ptá se, co to je. Říkám, že procesní kříž. Ptá se, kde jsem ho vzal. Dosud komunikujeme slovinsko-česky. Přecházím na mou nevalnou angličtinu a snažím se mu vysvětlit, že jsem členem rytířského Řádu sv. Lazara. Říkám, že jsme měli významnou řádovou slavnost ve Skopji, já jsem se jí zúčastnil s tímto křížem a teď se vracím do Prahy. Chci mu kříž ukázat. V tu chvíli bere situace nečekaný obrat. Celník uskakuje od kazety s křížem, nechce ho vidět, omlouvá se, že mě zdržel a přeje mi šťastnou cestu. Je v tom cosi magického. Nejspíš mi náš řádový patron přišel na pomoc.

Rychle projíždím Slovinskem, v Rakousku odpočívám a bez komplikací se přes Vídeň a Brno vracím do Prahy. Doma jsem v úterý odpoledne. S díky Bohu, Matce Boží a svatému Lazarovi za ochranu na této zajímavé a trochu divoké cestě.

MUDr. Vladimír Němec, KCLJ.

MAKEDONSKÁ KOMENDA POVÝŠENA NA PŘEVORSTVÍ

Makedonská republika slaví v letošním roce 20 let své nezávislosti. Při této příležitosti rozhodl velmistr J. E. don Carlos Gereda y Borbón, markýz z Almazánu, svým dekretem o povýšení makedonské komendy na samostatné převorství. Přes sedm let fungoval náš řád v Makedonii ve formě komendy Evropského velkopřevorství. V roce 2003 pověřil tehdejší velmistr, J. V. vévoda z Brissacu, velkopřevora evropského velkopřevorství našeho řádu chev. Klause-Petera Pokolma, GCLJ, ustavením komendy. Chev. Pokolm nezačínal na zelené louce. Od roku 1993 pracoval v Makedonii lazariánský servis pod vedením dámy Käthe Krämerové, DGCLJ, z Rýnské hereditární komendy. Za tu dobu vykonal obrovský kus charitativní práce a vydobyl si uznání v politických i církevních kruzích. Jeho činnost bylo podporována přímo i prezidentem republiky Kiro Gligorovem. Přeměna lazariánského servisu v komendu byl proto logický krok. Investitura nemohla začít lépe než přijetím, ve čtvrtek v den státního svátku, velmistra a hlav jurisdikcí i vedení nového převorství v soukromé rezidenci presidenta Makedonské republiky prof. Dr. Gjorge Ivanova. Při té příležitosti předal velmistr prezidentu Ivanovi Velký záslužný kříž sv. Lazara. Prezident za vyznamenání poděkoval a přislíbil, že bude činnost Řádu sv. Lazara

v Makedonii podporovat. Poté se konala v katedrále Panny Marie makedonské ortodoxní církve slavnostní liturgie, které předsedal makedonský metropolita, J. B. arcibiskup Štefan. Večer se jelo k jednomu

Nejsvětějšího srdce Ježíšova konala slavnostní investitura. Bohoslužbu sloužil římskokatolický biskup Makedonie J. E. Mons. Kiro Stojanov, koncelebroval senior kaplan makedonské jurisdikce Mons. Anton

z nových členů řádu, prof. Elenovi, OLJ, který vlastní rozlehlé vinařství – Chateau Elenov. Po prohlídce sklepů, kde některé sudy byly více než stoleté, následovala společná večeře s lidovou hudbou a skvělými místními specialitami. V pátek se v kostele

Ciritmotič, SchLJ, a generální kaplan evropského velkopřevorství Mons. Lothar Schlegel, EGCLJ. Během investitury bylo přijato 12 nových členů. Poté přečetl chev. William Cox velmistřův dekret o ustavení samostatné makedonské jurisdikce. J. E. don Carlos Gereda y Borbón, markýz z Almazánu, jmenoval prvním převorem chev. prof. MUDr. Lazara Lazarova, DrSc, KCLJ, zástupcem převora chev. prof. MUDr. Iliju Džonova, KCLJ a kancléřem chev. Ing. Gjoko Dineva, KLJ. Všichni nově jmenovaní hodnostáři složili do rukou velmistra slib. Poté jim předal velkopřevor Řádu chev. Dr. Ronald Hendricks, DrSc, GCLJ, vlajku a meč jurisdikce. Investituru zakončila hymna řádu a samozřejmě rodinné foto před kostelem. Investitury se zúčastnili zástupci 10 jurisdikcí, včetně Českého velkobailivku. V sobotu pak zahraniční účastníci jeli na Ochridské jezero, kde působili sv. Kliment a sv. Naum, žáci sv. Metoděje poté, co byli vyhnáni z Moravy. Sv. Kliment na Ochridu založil školu, kde vychoval 3 500 žáků, a teologický seminář, ze kterého vyšlo přes 2 000 kněží slovanského ritu. Sv. Naum využil prostředí a založil na jednom z okolních kopců léčebnu. Památkou na působení obou svatých je 352 kapliček na okolních kopcích. A také plno soch po celé Makedonii včetně soch sv. Cyrila a Metoděje. Proto také Český velkobailivik předal jako dar nově vzniklému převorství ikonu sv. Cyrila a Metoděje jako důkaz duchovního spojení našich dvou jurisdikcí a pozval všechny Makedonce na oslavy v roce 2013.

Prof. Dr. Aleš Bluma, GCLJ

Prof. Bluma mezi účastníky makedonské investitury.

Z ČINNOSTI VÝCHODOČESKÉ KOMENDY SVATÉ ZDISLAVY

Kromě jednorázových akcí, jako jsou řádové dny, bohoslužby a různá setkání, organizujeme a uskutečňujeme pravidelnou dlouholetou systematickou práci. Jedná se o poskytování rehabilitačně-zdravotního plaveckého výcviku pro děti a mládež.

Tuto službu poskytujeme zdarma jednou týdně pro zhruba 20 postižených ze Speciální základní školy ve Vysokém Mýtě a pro postiženou mládež ze společenství BERENIKA taktéž z Vysokého Mýta. Kromě této služby poskytujeme zdarma

hodinu plavání týdně pro děti z Dětského domova v Holicích. Vše organizujeme přes Plaveckou školu ve Vysokém Mýtě, kterou vede chev. Dr. Augustin Karel Andrlé, KLJ-J. PaedDr. Augustin Karel Andrlé, KLJ-J

Na snímku děti ze Speciální základní školy ve Vysokém Mýtě s učitelkami Plavecké školy Vysoké Mýto.

VÝCHODOČESKÁ KOMENDA SVATÉ ZDISLAVY Z LEMBERKA

POŘÁDÁ ve čtvrtek 15. prosince 2011 ŘÁDOVÝ DEN

Sraz účastníků kolem 16.00 hodin na římskokatolické faře u kostela Nejsvětější Trojice.

PROGRAM:

17.00 mše svatá na počest patrona řádu svatého Lazara a zádušní mše svatá za Heřmana z Bubna +1602, zakladatele kostela. Mši bude celebrovat kaplan komendy svaté Zdislavy P. Mgr. Jan Kunert.

Varhany – Mistr, Mgr. Jan Fajfr.

Houslové duo – Mgr. Anna Reinišová a japonská houslistka Ayako Noguchi, obě z Komorního orchestru Pardubice.

17.45 Přátelské posezení s hrabětem Adamem z Bubna a Litic na jeho zámku, který stojí proti kostelu. Občerstvení zajištěno. Možnost ubytování přímo na zámku.

Každý účastník odevzdá desátek ve výši 300 Kč na náklady spojené s pořádáním řádového dne. Předepsaná uniforma a plášť pro členy řádu. Ostatní společenské oblečení.

Velitel komendy svaté Zdislavy Dr. Augustin Karel Andrlé KLJ-J a kaplan komendy P. Mgr. Jan Kunert

Heřman, který má v kostele hrobku, se proslavil v tureckých válkách a podle pověsti si z ciziny přivezl ochočeného lva. Jeho bratr Mikuláš získal roku 1562 hrad Litice a založil novou rodovou větev – Bubna z Litic, která byla od roku 1629 v panském stavu a roku 1644 získala hraběcí titul a s ním polepšení erbů o zlatou lví hlavu rostoucí ze zlaté koruny. Tímto znakem se hraběcí větev odlišila od rytířů, kteří přijali nové jméno Varlich, a kteří si ponechali původní rodový erb, buben tvaru kotle. Jan Varlich z Bubna byl nejvyšší generál stavovského vojska. Potomci hraběcí větve rodu, která vlastnila vedle Litic také Žamberk, Doudleby a Horní Jelení, žijí dodnes. Především je to pan Adam hrabě z Bubna a Litic. V roce 1948 spolu s otcem emigroval do Rakouska. Adam v roce 1950 odcestoval do Austrálie, kde se na čtyřicet let usadil. Zde založil rodinu. Vystřídal několik zaměstnání až skončil jako profesor na gymnáziu a posléze ředitel gymnázia. V roce 1989 se vrátil do Československa. Dnes žije na svém zámku v Horním Jelení, kde se uskuteční naše setkání.

Svátek našeho řádového patrona oslavíme v neděli 18. prosince v 18 hodin bohoslužbou v klášteře augustiniánů na Malé Straně v Praze s následným neformálním posezením v klášterním refektáři.